

ANDRÉ FERENC

betiltott rengeteg

egy zaklatott márciusi reggelen beviharzott
 a tavasz a faiskolába és így szólt
 mától csemetéim ti mind bukásra
 vagytok ítélve az erdőség már
 nem jövedelmező szakmátok
 rég kihalóban többé nincsenek
 selyemkesztyűs kertészek akik
 oly finoman bánnak az ollóval
 ha metszeni kell mert jönnek a gépek
 a robotok a mesterséges intelligencia
 szenvtelen botanikusai akiknek
 már nem fáj sehol hogy mit
 éreztek hogyan pulzál bennetek
 a cellulóz hogyan hajlik a háncs
 miként reccsennek a rostjaitok
 nem fájtok nekik koronás angyalaim
 jönnek és fémes állkapcsukkal
 felzabálják az összes bimbózó
 reményetek mint a levéltetvek

rátok rontanak és kinyalogatják
 kérgeitek repedéseiből medvék
 simogatásának nyomait olcsó bicskával
 vésett monogramokból a szerelmet
 ledörzsölik lombjaitokról a fészkeket
 mint fogkövet majd felhasználnak
 és egymáson hevertek míg világ a világ
 mert már nem kellett nekik
 nem bizony csöpp kis ligeteim
 irtani fognak benneteket nem lesz több
 szilszakállverseny fenyőtobozolás
 nyírbátorságpróba nem lesz több
 akácvirág angyalaim mert jönnek
 a gépek az embergépek és kisatíroznak

rendelettel tiltották be a rengeteget
 nincs több faiskola beszüntetik
 helyét a birodalom alapítványai veszik át
 és a robotika törvényei szerint ti
 megszűntök önállóan létezni vége
 a hajladozásnak vége a tartásnak
 mert erdőirtás szakot indítanak
 helyettünk most toborozzák az
 enyves kezű favágókat akik majd
 rendet tesznek köztetek egyenlővé
 tesznek a földdel kiradírozzák
 gyökereitek kiradírozzák minden
 elágazásokat csak tisztások
 maradnak utánatok csak
 tundrák mohák és sivatag

ANDRÉ FERENC (1992) Kolozsvár

nincs több évszakváltozás nincs
 több tavasz lefokozták mostantól
 esős évszak és száraz évszak jön
 ha jön még egyáltalán ha találnak
 jelentkezőt a posztra köszönöm
 erdőim szép futás volt nagyot
 sarjadtunk együtt köszönöm
 hogy velünk tartottatok de
 vége a tanévnek rohamléptekkel
 láncfalpakon dübörög már
 a körúton végig a nyár
 lombos angyalaim

a bácsi a hatodikról

a bácsi a hatodikról mindig gyalog jár.
 a bácsi a hatodikról biztos fél a lifttől.
 biztos fél, mert mindig elveszik az áramot.
 apu ezt mondja, elveszik,
 jönnek, és elviszik magukkal.
 vedrekkkel hordják el tőlünk az áramot.
 szokták ezt mondani.
 hozz egy veder áramot.
 elhordják és folyókba öntik.
 elhordják, folyókba öntik és
 feljönnek érte a halak.
 a halak szeretik az áramot.
 megnyugszanak tőle.
 így lesznek az elektromos angolnák.

a bácsi a hatodikról anya szerint
 igazi angol úr. dzsentölmén, azt mondja.
 szerintem ez nem igaz.
 a bácsinak a hatodikról nincsenek uszonyai,
 nincsen bajusza sem, mint egy rendes úrnak.
 de talán mégis angolna, azért fél azoktól,
 akik elveszik az áramot.
 fél, hogy nem marad neki.
 apu azt mondja, ne játsszak
 az árammal, mert megharap.
 kijön a falból és megharap.
 biztos elektromos angolnák úsznak
 a kábelekben, ott úsznak, és ha nem vigyázol,
 ha el akarod venni az áramot,
 akkor megharapnak.
 ezért vigyázok nagyon, nem nyúlok hozzá,
 főleg éjszaka.

néha hallom őket szikrázni
a falakban, ilyenkor jól betakarózom,
az ágyba biztos nem tudnak feljönni.
biztos a bácsi is a hatodikról
összekucorodva alszik.

lehet, mégis fel tudnak jönni az ágyamba
az angolnák a falból, mert néha reggel
csuromvizesen ébredek. biztos ők vizezik
össze az ágyam. megmartak álomban,
csak én reggelig elfelejtettem.
gyakran elfelejtem, mit álmodtam.
de már nem zavar vizesen ébredni.

vajon a bácsi a hatodikról
szokott vizesen ébredni?
nem szeretek vele liftezni.
mindig túrószaga van, és mindig
megnyomja helyettem a gombot.
kalapját megemelve köszön, majd beenged a liftbe.
de nem száll be, fél, hogy ne ragadjon be,
csak megnyomja a gombot,
aztán rám csukja az ajtót,
és én egyedül állok a liftben,
teljesen egyedül,
és számolom az emeleteket
a megérkezésig.

mint a nagypapa,
őt is lassan engedték le a kopszóban az aknába,
mintha liftben utazna.
ott biztos sötét van. nincs áram.
de legalább száraz, nem kell többé számoljon,
és angolnák sincsenek.